SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 28. januarja 2010*

V zadevi C-264/08,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Hof van Cassatie (Belgija) z odločbo z dne 22. maja 2008, ki je prispela na Sodišče 19. junija 2008, v postopku

država Belgija

proti

Direct Parcel Distribution Belgium NV,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans (poročevalec), v funkciji predsednika drugega senata, K. Schiemann in L. Bay Larsen, sodniki,

* Jezik postopka: nizozemščina.

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Direct Parcel Distribution Belgium NV K. Wille, odvetnik,

– za belgijsko vlado J.-C. Halleux, zastopnik,

– za poljsko vlado M. Dowgielewicz, zastopnik,

– za finsko vlado A. Guimaraes-Purokoski, zastopnica,

– za Komisijo Evropskih skupnosti W. Roels, zastopnik,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 217(1) in 221(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: carinski zakonik).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med državo Belgijo in družbo Direct Parcel Distribution Belgium NV (v nadaljevanju: Direct Parcel) glede naknadnega povračila uvoznih carin.

Pravni okvir

Carinski zakonik

3 Člen 217 carinskega zakonika določa:

„1. Vsak znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga – v nadaljevanju: znesek dajatev – morajo carinski organi, takoj po […] tem, ko so jim na

voljo potrebni podatki, izračunati in vnesti v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov (vknjižba).

[…]

2. Podrobnosti vknjižbe zneskov dajatev določijo države članice. Ti postopki se lahko razlikujejo glede na to, ali je ob upoštevanju pogojev, pod katerimi je nastal carinski dolg, plačilo teh zneskov za carinske organe zagotovljeno ali ne.“

4 Člen 221(1) in (3) carinskega zakonika določa:

„1. Znesek dajatev se mora dolžniku takoj po vknjižbi v skladu z ustreznimi postopki sporočiti.

[…]

3. Dolžniku sporočila ni več mogoče posredovati po poteku roka treh let od dneva nastanka carinskega dolga. Če pa carinski organi zaradi dejanja, za katerega je bilo mogoče uvesti kazenski pregon, niso mogli določiti natančnega zakonsko dolgovanega zneska dajatev, lahko to sporočilo posredujejo tudi po poteku omenjenega roka treh let, kolikor to predvidevajo veljavne določbe.“

Predpisi o lastnih sredstvih Evropskih skupnosti

5 Člen 6 Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1150/2000 z dne 22. maja 2000 o izvajanju Sklepa št. 94/728/ES, Euratom o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti (UL L 130, str. 1) določa predvsem pravila vknjižbe pravic, ki izhajajo iz carinskega dolga, na račune lastnih sredstev, vknjižbe, za katero je treba določiti navedene pravice v skladu s členom 2 te uredbe.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

6 Družba Boeckmans België NV (v nadaljevanju: Boeckmans België) je 18. novembra 1999 pri upravi, pristojni za carine in trošarine v Antwerpnu, vložila skupno deklaracijo v zvezi z zabojnikom pekovskih izdelkov, ki je bil naslovljen na družbo Direct Parcel.

7 Ta zabojnik je bil družbi Direct Parcel dostavljen, ne da bi bila pri tej upravi vložena deklaracija zaključena, vendar je bil navedeni zabojnik zato umaknjen izpod carinskega nadzora.

8 Navedena uprava je z dopisom z dne 26. maja 2000 družbo Boeckmans België obvestila, da je bil rok za konec postopka že zelo prekoračen in da je zato nastal carinski dolg.

9 Ista uprava je z dopisom z dne 3. oktobra 2000 družbi Boeckmans België predlagala poravnavo, zoper katero je slednja vložila pritožbo, ki je bila zavrnjena 10. januarja 2001.

10 Družba Boeckmans België je izpodbijala, da dolguje navedeni carinski dolg, in je 2. februarja 2001 proti državi Belgiji vložila tožbo pri rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (prvostopenjsko sodišče v Antwerpnu). Družba Boeckmans België je s pozivom z dne 8. februarja 2001 zoper družbo Direct Parcel uveljavljala garancijo za vse terjatve, ki ji jih je naložila država Belgija.

11 Država Belgija je vložila nasprotno tožbo, s katero predlaga, da se družbama Direct Parcel in Boeckmans België naloži solidarno plačilo dolgovanih carin.

12 Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen je s sodbo z dne 7. aprila 2004 zavrnilo tožbo družbe Boeckmans België ter zadnjenavedeni in družbi Direct Parcel naložilo plačilo teh carin.

13 Hof van beroep te Antwerpen (pritožbeno sodišče v Antwerpnu) je s sodbo z dne 7. novembra 2006 navedeno sodbo spremenilo. Pravico države Belgije do izterjave zadevnega carinskega dolga je razglasilo za zastarano, ker ni dokazala, da je predhodno vknjižila znesek navedenih dajatev v skladu s členom 221(1) carinskega zakonika.

14 Država Belgija je zato pri predložitvenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo zoper to sodbo hof van beroep te Antwerpen, pri čemer je zatrjevala, da nevknjižba ali zamuda

pri vknjižbi zadevnega carinskega dolga ni bila ovira za to, da bi carinski organi ta dolg izterjali.

15 V teh okoliščinah je Hof van Cassatie (kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba vknjižbo, določeno v členu 221 [carinskega zakonika], razumeti kot vknjižbo, določeno v členu 217 [tega zakonika], ki določa, da morajo carinski organi v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov vnesti vsak znesek dajatev?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, kako je treba razlagati pravilo, določeno v členu 217 [carinskega zakonika], da morajo carinski organi znesek dajatev ‚vnesti v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov'? Ali so s tem povezane kakšne minimalne tehnične ali formalne zahteve ali pa [navedeni člen] uvedbo podrobnejših pravil o praksi vknjižbe zneska dajatev v celoti prepušča državam članicam, brez nalaganja kakršnih koli minimalnih zahtev? Ali je treba to vknjižbo razlikovati od vknjižbe zneska dajatev na račune lastnih sredstev, kot so določena v členu 6 [Uredbe št. 1150/2000]?

3. Ali je treba člen 221(1) [carinskega zakonika] razlagati tako, da sporočilo o znesku dajatev, ki ga carinski organi opravijo v skladu z ustreznimi postopki, pomeni sporočilo dolžniku o znesku dajatev v smislu [tega člena] samo, če je bil znesek

dajatev vknjižen, preden je bil sporočen dolžniku? Poleg tega, kaj pomeni izraz ‚v skladu z ustreznimi postopki', ki je uporabljen [v navedenem členu]?

4. Če je odgovor na tretje vprašanje pritrdilen, ali je mogoče v korist države domnevati, da je bil znesek dajatev vknjižen, preden je bil sporočen dolžniku? Ali lahko nacionalno sodišče tudi domneva, da je izjava carinskih organov o tem, da je bil znesek dajatev vknjižen, preden je bil sporočen dolžniku, resnična, ali morajo ti organi nacionalnemu sodišču praviloma predložiti pisni dokaz o vknjižbi zneska dajatev?

5. Ali je treba vknjižbo zneska dajatev opraviti pred sporočilom o tem znesku dolžniku, ki ga zahteva člen 221(1) [carinskega zakonika], ker bi sicer prišlo do neobstoja ali izgube pravice do pobiranja ali izterjave carinskega dolga? Z drugimi besedami, ali je treba [ta člen] razumeti tako, da če so carinski organi znesek dajatev sporočili dolžniku v skladu z ustreznimi postopki, vendar ga pred tem obvestilom niso vknjižili, [ti organi] zneska dajatev [ne morejo] pobrati, torej morajo [navedeni organi], da bi zadevni znesek pobrali, dolžniku zneske dajatev v skladu z ustreznimi postopki sporočiti po tem, ko je bil znesek dajatev vknjižen, in mora biti to opravljeno v roku, določenem [v navedenem členu]?

6. Če je odgovor na peto vprašanje pritrdilen, kakšna je posledica tega, da dolžnik plača znesek dajatev, ki mu je bil sporočen, ne da bi bil pred tem vknjižen? Ali je treba to plačilo šteti za znesek, plačan brez pravnega temelja, ki ga dolžnik lahko izterja od države?"

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

16 V zvezi s prvim vprašanjem zadostuje spomniti, da je Sodišče nanj že pritrdilno odgovorilo v sklepu z dne 9. julija 2008 v zadevi Gerlach & Co. (C-477/07, točki 18 in 23).

17 Na prvo vprašanje je treba zato odgovoriti, da je treba člen 221(1) carinskega zakonika razlagati tako, da „vknjižba“ zneska izterjevanih dajatev, ki je v njem navedena, pomeni „vknjižbo“ navedenega zneska, kot jo določa člen 217(1) navedenega zakonika.

Drugo vprašanje

18 V zvezi z drugim delom tega vprašanja, s katerim predložitveno sodišče Sodišče sprašuje, ali je treba „vknjižbo“ v smislu člena 217(1) carinskega zakonika razlikovati od vknjižbe zneska dajatev na račune lastnih sredstev iz člena 6 Uredbe št. 1150/2000, je treba spomniti, da je Sodišče tudi na to vprašanje že odgovorilo v zgoraj navedenem sklepu v zadevi Gerlach & Co. (točki 22 in 23).

19 Čeprav se je v tem sklepu Sodišče odločalo o členu 6 Uredbe Sveta (EGS, Euratom) št. 1552/89 z dne 29. maja 1989 o izvajanju Sklepa št. 88/376/EGS, Euratom o sistemu

lastnih sredstev Skupnosti (UL L 155, str. 1), ta ugotovitev v celoti velja za člen 6 Uredbe št. 1150/2000, katere besedilo je vsebinsko enako besedilu člena 6 Uredbe št. 1552/89.

20 Zato je treba „vknjižbo“ v smislu člena 217(1) carinskega zakonika razlikovati od vknjižbe zneska pravic na račune lastnih sredstev iz člena 6 Uredbe št. 1150/2000.

21 V zvezi s prvim delom tega vprašanja glede tega, ali člen 217 carinskega zakonika določa minimalne tehnične ali formalne zahteve glede vknjižbe zneska dajatev, je treba spomniti, da je iz člena 217(1), prvi pododstavek, carinskega zakonika razvidno, da se vknjižba opravi tako, da carinski organi vnesejo znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga, v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov.

22 V skladu s členom 217(2) navedenega zakonika države članice določijo podrobnosti navedene vknjižbe, ki se lahko razlikujejo glede na to, ali je ob upoštevanju pogojev, pod katerimi je nastal carinski dolg, plačilo zneskov, ki izhajajo iz tega dolga, za carinske organe zagotovljeno.

23 Ker člen 217 carinskega zakonika tako ne določa podrobnosti „vknjižbe“ v smislu te določbe, torej niti minimalnih tehničnih ali formalnih zahtev, je treba to vknjižbo opraviti tako, da se zagotovi, da pristojni carinski organi vnesejo natančen znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga, v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov, zlasti da bi bila vknjižba zadevnih zneskov opravljena z gotovostjo tudi glede dolžnika.

24 Sodišče je sicer že odločilo, da lahko države članice ob upoštevanju diskrecijske pravice, ki jo imajo na podlagi člena 217(2) carinskega zakonika, določijo, da se vknjižba zneska dajatev, ki je posledica carinskega dolga, opravi z vnosom navedenega zneska v zapisnik, ki ga sestavijo pristojni carinski organi – kot so organi iz člena 267 splošnega zakona o carinah in trošarinah, ki je bil usklajen s kraljevim odlokom z dne 18. julija 1977 (*Belgisch Staatsblad*, 21. september 1977, str. 11425) in potrjen z zakonom z dne 6. julija 1978 o carinah in trošarinah (*Belgisch Staatsblad*, 12. avgust 1978, str. 9013) – zaradi ugotovitve kršitve veljavne carinske zakonodaje (sodba z dne 16. julija 2009 v zadevi Distillerie Smeets Hasselt in drugi, C-126/08, ZOdl., str. I-6809, točka 25).

25 Zato je treba ob upoštevanju zgoraj navedenega na drugo vprašanje odgovoriti tako, da je treba „vknjižbo“ v smislu člena 217(1) carinskega zakonika razlikovati od vknjižbe pravic na račune lastnih sredstev iz člena 6 Uredbe št. 1150/2000. Ker člen 217 carinskega zakonika ne določa podrobnosti „vknjižbe“ v smislu te določbe in torej niti minimalnih tehničnih ali formalnih zahtev, je treba to vknjižbo opraviti tako, da se zagotovi, da pristojni carinski organi vnesejo natančen znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga, v računovodske evidence ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov, zlasti da bi bila vknjižba zadevnih zneskov opravljena z gotovostjo tudi glede dolžnika.

Tretje vprašanje

26 Sodišče je spomnilo, da je iz formulacije v členu 221(1) carinskega zakonika razvidno, da mora biti vknjižba, ki v skladu s členom 217(1) navedenega carinskega zakonika pomeni, da carinski organi vnesejo znesek dajatve v računovodske evidence ali kakšne

druge ustrezne nosilce podatkov, nujno opravljena, preden se dolžniku sporoči znesek uvoznih ali izvoznih dajatev (glej zlasti sodbo z dne 16. julija 2009 v združenih zadevah Snauwaert in drugi, C-124/08 in C-125/08, ZOdl., str. I-6793, točka 21).

27 Navedeni časovni potek operacij vknjižbe in sporočila o znesku dajatev, ki je razviden tudi iz samega naslova oddelka 1 poglavja 3 naslova VII carinskega zakonika z naslovom „Vknjižba in obvestitev dolžnika o znesku dajatev“, je treba namreč spoštovati, da ne bi prišlo do različnega obravnavanja dolžnikov in do škode za usklajeno delovanje carinske unije (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Snauwaert, točka 22).

28 Sodišče je v zvezi s tem odločilo, da je treba člen 221(1) carinskega zakonika razlagati tako, da lahko carinski organi dolžniku v skladu z ustreznimi postopki veljavno sporočijo znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki jih je treba plačati, le če so ta znesek prej vknjižili (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Snauwaert in drugi, točka 23).

29 Sodišče je prav tako že odločilo, da države članice niso dolžne sprejeti posebnih postopkovnih pravil glede postopkov, v katerih je treba carinskemu dolžniku sporočiti znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, saj se za ta sporočila lahko uporabijo notranja splošna postopkovna pravila, ki zagotavljajo ustrezno obveščenost carinskega dolžnika in mu omogočajo, da si polno obveščen zagotovi obrambo svojih pravic (sodba z dne 23. februarja 2006 v zadevi Molenbergnatie, C-201/04, ZOdl., str. I-2049, točka 54).

30 Zato je treba na tretje vprašanje odgovoriti tako, da je treba člen 221(1) carinskega zakonika razlagati tako, da lahko carinski organi dolžniku v skladu z ustreznimi

postopki veljavno sporočijo znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki jih je treba plačati, le če so ta znesek prej vknjižili. Države članice niso dolžne sprejeti posebnih postopkovnih pravil glede postopkov, v katerih je treba dolžniku sporočiti znesek navedenih dajatev, saj se za ta sporočila lahko uporabijo notranja splošna postopkovna pravila, ki zagotavljajo ustrezno obveščenost dolžnika in mu omogočajo, da si polno obveščen zagotovi obrambo svojih pravic.

Četrto vprašanje

31 S tem vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali pravo Skupnosti nasprotuje temu, da se nacionalno sodišče v zvezi z izjavo carinskih organov, da je bil znesek dajatev vknjižen, preden je bil sporočen dolžniku, opira na domnevo, ali pa pravo Skupnosti zahteva, da morajo navedeni organi nacionalnemu sodišču praviloma predložiti pisni dokaz o vknjižbi zneska dajatev.

32 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da v pravu Skupnosti ne obstaja nobena posebna določba o dokaznem bremenu glede „vknjižbe“ carinskega dolga v smislu člena 217 carinskega zakonika.

33 Če torej ni pravil Skupnosti s tega področja, mora notranji pravni red vsake države članice določiti pristojna sodišča in natančna procesna pravila v zvezi s tožbami,

namenjenimi zaščiti pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi neposrednega učinka prava Skupnosti, če ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki se nanašajo na podobne tožbe na podlagi nacionalnega prava (načelo enakovrednosti), in da praktično ne onemogočajo ali čezmerno otežujejo izvrševanja pravic, ki jih priznava pravni red Skupnosti (načelo učinkovitosti) (glej zlasti sodbi z dne 7. septembra 2006 v zadevi Laboratoires Boiron, C-526/04, ZOdl., str. I-7529, točka 51, in z dne 8. septembra 2009 v zadevi Budějovický Budvar, C-478/07, ZOdl., str. I-7721, točka 88 in navedena sodna praksa).

34 Te ugotovitve veljajo tudi glede pravil o dokazovanju, zlasti tistih o porazdelitvi dokaznega bremena, ki veljajo za tožbe v sporih v zvezi s kršitvami prava Skupnosti (glej zlasti sodbo z dne 24. aprila 2008 v zadevi Arcor, C-55/06, ZOdl., str. I-2931, točka 191).

35 Da bi zagotovilo spoštovanje načela učinkovitosti, mora nacionalno sodišče – če ugotovi, da lahko dejstvo, da carinski dolžnik nosi dokazno breme, kadar carinski dolg ni vknjižen, onemogoči ali čezmerno oteži predložitev takega dokaza, zlasti ker se to nanaša na podatke, s katerimi dolžnik ne more razpolagati – uporabiti vsa procesno pravna sredstva, ki jih daje na voljo nacionalno pravo, med katerimi je tudi odreditev potrebnih pripravljalnih ukrepov, skupaj s tem, da ena od strank ali tretji, ki ni stranka v postopku, predloži akt ali listino (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Laboratoires Boiron, točka 55).

36 Na četrto vprašanje je treba zato odgovoriti tako, da pravo Skupnosti ne nasprotuje temu, da se nacionalno sodišče v zvezi z izjavo carinskih organov, da je bil znesek uvoznih ali izvoznih dajatev „vknjižen“ v smislu člena 217 carinskega zakonika, preden

je bil ta znesek sporočen dolžniku, opira na domnevo, da je ta resnična, če se spoštujeta načeli učinkovitosti in enakovrednosti.

Peto vprašanje

37 Sodišče je glede vprašanja posledic nevknjižbe carinskega dolga, preden je bil ta sporočen dolžniku, odločilo, da čeprav je res, da neupoštevanje člena 221(1) carinskega zakonika s strani carinskih organov države članice lahko povzroči ovire pri izterjavi zneska zakonsko dolgovanih dajatev ali pri pobiranju zamudnih obresti, pa ostaja dejstvo, da tako neupoštevanje nima nobenih posledic za obstoj teh dajatev (glej zlasti sodbo z dne 20. oktobra 2005 v zadevi Transport Maatschappij Traffic, C-247/04, ZOdl., str. I-9089, točka 28).

38 Iz tega je razvidno, da carinski organi ohranijo možnost, da v skladu s pogoji, določenimi v členu 221(1) carinskega zakonika, dolžniku ponovno sporočijo ta znesek (zgoraj navedeni sklep Gerlach & Co., točka 28).

39 Na peto vprašanje je treba zato odgovoriti tako, da je treba člen 221(1) carinskega zakonika razlagati tako, da morajo carinski organi zadevne države članice, preden dolžniku sporočijo znesek dajatev, ta znesek predhodno vknjižiti, in če znesek ni bil vknjižen v skladu s členom 217(1) carinskega zakonika, ga ti organi – ki vendarle ohranijo možnost, da v skladu s pogoji, določenimi v členu 221(1) carinskega zakonika,

in pravili o zastaranju, ki so veljala ob nastanku carinskega dolga, dolžniku ponovno sporočijo ta znesek – ne morejo izterjati.

Šesto vprašanje

40 Sodišče je odločilo, da znesek uvoznih ali izvoznih dajatev ostane „zakonsko dolgovan“ v smislu člena 236(1), prvi pododstavek, carinskega zakonika, čeprav dolžnik o tem znesku ni bil obveščen v skladu z njegovim členom 221(1) (zgoraj navedena sodba Transport Maatschappij Traffic, točka 29).

41 Te ugotovitve veljajo, tudi če je bil znesek teh dajatev sporočen dolžniku, čeprav pred tem sporočilom ni bil vknjižen.

42 V primeru, kot je naveden v točki 39 te sodbe, carinski organi ohranijo možnost, da v skladu s pogoji, določenimi v členu 221(1) carinskega zakonika in pravili o zastaranju, ki veljajo ob nastanku carinskega dolga, dolžniku ponovno sporočijo navedeni znesek.

43 Vendar če tako sporočilo ni več mogoče, ker se je rok, določen v členu 221(3) carinskega zakonika, iztekel, dolg zastara in zato ugasne v smislu člena 233 tega zakonika (zgoraj navedena sodba Molenbergnatie, točki 40 in 41).

44 V takih okoliščinah mora imeti dolžnik načeloma možnost, da prejme vračilo zneskov, plačanih na podlagi tega carinskega dolga.

45 V skladu z ustaljeno sodno prakso je namreč pravica do vračila dajatev, ki so bile v državi članici odmerjene s kršitvijo pravil prava Skupnosti, posledica in dopolnitev pravic, ki jih posameznikom podeljujejo določbe Skupnosti, kot jih je razlagalo Sodišče. Država članica je torej načeloma dolžna povrniti dajatve, ki so bile odmerjene s kršitvijo prava Skupnosti (glej zlasti sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, ZOdl., str. I-2107, točka 110 in navedena sodna praksa).

46 Ob neobstoju predpisov Skupnosti glede vračila neupravičeno obračunanih dajatev mora pravni red vsake države članice določiti pristojna sodišča in podrobneje urediti postopkovna pravila za tožbe, namenjene varstvu pravic, ki za upravičene subjekte izhajajo iz prava Skupnosti, če, po eni strani, ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki veljajo za podobne nacionalne tožbe (načelo enakovrednosti), in če, po drugi strani, v praksi ne povzročajo nemogočega ali občutno oteženega uveljavljanja pravic, ki jih podeljuje pravni red Skupnosti (načelo učinkovitosti) (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, točka 111 in navedena sodna praksa).

47 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na šesto vprašanje odgovoriti tako, da če znesek uvoznih ali izvoznih dajatev ostane „zakonsko dolgovan“ v smislu člena 236(1), prvi pododstavek, carinskega zakonika, čeprav je bil dolžnik o tem znesku obveščen, ne da bi bil ta pred tem vknjižen v skladu s členom 221(1) tega zakonika, pa ni dvoma, da mora imeti navedeni dolžnik, če tako sporočilo ni več mogoče – ker se je rok, določen v členu 221(3) navedenega zakonika, iztekel – načeloma možnost prejeti vračilo zneskov od države članice.

Stroški

48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Člen 221(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti je treba razlagati tako, da „vknjižba“ zneska izterjevanih dajatev, ki je v njem navedena, pomeni „vknjižbo“ navedenega zneska, kot jo določa člen 217(1) navedene uredbe.**

2. **„Vknjižbo“ v smislu člena 217(1) Uredbe št. 2913/92 je treba razlikovati od vknjižbe pravic na račune lastnih sredstev iz člena 6 Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1150/2000 z dne 22. maja 2000 o izvajanju Sklepa št. 94/728/ES, Euratom o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti. Ker člen 217 Uredbe št. 2913/92 ne določa podrobnosti „vknjižbe“ v smislu te določbe in torej niti minimalnih tehničnih ali formalnih zahtev, je treba to vknjižbo opraviti tako, da se zagotovi, da pristojni carinski organi vnesejo natančen znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki je posledica carinskega dolga, v računovodske evidence**

ali kakšne druge ustrezne nosilce podatkov, zlasti da bi bila vknjižba zadevnih zneskov opravljena z gotovostjo tudi glede dolžnika.

3. Člen 221(1) Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da lahko carinski organi dolžniku v skladu z ustreznimi postopki veljavno sporočijo znesek uvoznih ali izvoznih dajatev, ki jih je treba plačati, le če so ta znesek prej vknjižili. Države članice niso dolžne sprejeti posebnih postopkovnih pravil glede postopkov, v katerih je treba dolžniku sporočiti znesek navedenih dajatev, saj se za ta sporočila lahko uporabijo notranja splošna postopkovna pravila, ki zagotavljajo ustrezno obveščenost dolžnika in mu omogočajo, da si polno obveščen zagotovi obrambo svojih pravic.

4. Pravo Skupnosti ne nasprotuje temu, da se nacionalno sodišče v zvezi z izjavo carinskih organov, da je bil znesek uvoznih ali izvoznih dajatev „vknjižen“ v smislu člena 217 Uredbe št. 2913/92, preden je bil ta znesek sporočen dolžniku, opira na domnevo, da je ta resnična, če se spoštujeta načeli učinkovitosti in enakovrednosti.

5. Člen 221(1) Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da morajo carinski organi zadevne države članice, preden dolžniku sporočijo znesek dajatev, ta znesek predhodno vknjižiti, in če znesek ni bil vknjižen v skladu s členom 217(1) Uredbe št. 2913/92, ga ti organi – ki vendarle ohranijo možnost, da v skladu s pogoji, določenimi v členu 221(1) Uredbe št. 2913/92, in pravili o zastaranju, ki so veljala ob nastanku carinskega dolga, dolžniku ponovno sporočijo ta znesek – ne morejo izterjati.

6. Če znesek uvoznih ali izvoznih dajatev ostane „zakonsko dolgovan“ v smislu člena 236(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 2913/92, čeprav je bil dolžnik o tem znesku obveščen, ne da bi bil ta pred tem vknjižen v skladu s členom 221(1) te uredbe, pa ni dvoma, da mora imeti navedeni dolžnik, če tako sporočilo ni več mogoče – ker se je rok, določen v členu 221(3) navedene uredbe, iztekel – načeloma možnost prejeti vračilo zneskov od države članice.

Podpisi